

Tänavu lõpetas Lääne maakonnas medaliga keskkooli üle kahekümne õpilase. Aga kuldmedalini küündis ainult üks — sanatoorse internaatkooli noormees **TÖNU ROOLAHT**.

Tõnu Roolaht on Tartu poiss. Tal on kaks venda: üks õpib Tallinna Tehnikaülikooli ehitusteaduskonnas, teine Tartu 12. keskkoolis. Isa on Tartu Ehitustrusti juhataja, ema projekteeerija väikeettevõttes. Haapsalu sanatoorsesse internaatkooli tuli Tõnu 5. klassi.

Ega teda heal meelel kodus ära lastud. Vanematele ja poisile endalegi oleks kodus elamine meelepärasem olnud. Sisseelamine Haapsalu kooli läks kaua ja visalt. Aga midagi ei olnud parata.

Tõnu arvab, et natuke on tal vedanud ka. Just siis, kui tema lasteaiaaialiseks sai, moodustati ühes Tartu lasteaias liikumispuuetega laste rühm. Sealne ravi ja treeningud olid sedavõrd tulemusrikkad, et lasteaias lõpetamise aegu arvab Tõnu endal olnud elu parima füüsilise vormi. Ta pandi Tartu eriinternaatkooli. Kuna see oli mõeldud kopsuhaigetele, siis õppis ta seal vaid kaks klassi. Järgmised kaks aastat oli tal koduõpetaja ja ema aitas ka. Edasi läks üksi kodus õppimine raskeks ja otustatigi Haapsalu kasuks.

Koduigatsus oli algul väga

Elluastuja '91

Tõnu Roolaht.

F: MN

suur. Eriti temal, kes ta oli harjunud kogu aeg kodus elama. Õpetajad-kasvatajad on olnud südamlikud ja toredad,

ent parimgi kasvataja ei suuda olla päris ema või isa.

«Kui ma nüüd kooli läheksin, siis valiksin tavalise koo-

li. Kui mina seitse aastat tagasi siia tulin, siis polnud tavalistes koolides invaliididesse suhtumine kuigi hea. Kogu riigi poliitika oli ju selline, et mis ei meeldi, see silma alt ära. Nüüd on olukord tugevasti muutunud ja mina küll arvan, et tulevikus peaksid sellised sanatoorse kooli tüüpi internaadid jääma vaid neile, kes ise üldse ei liigu. Mina usun küll, et kodu kaitse all elamine korvab isegi mõne ravipuudujäägi. Kuigi ma kardan, et meie ühiskonna jõudmine sinnamaani, kus invaliidid inimesesse suhtutakse nii nagu igasse teise, põlastuse ja halastuseta, võtab veel aega.»

MISSUGUNE VÕIKS OLLA TULEVIK?

«Mul on olnud tulevikuplaane raske teha, sest mul pole kunagi olnud lemmikainet, pole olnud kindlasuunalist huvi. Ma ei oska isegi seda öelda, kas mulle sobivad rohkem reaali- või humanitaarained. Kõik on olnud oma-moodi huvitav, ükski asi pole olnud eriti raske... Tahaksin siiski minna Tartu Ülikooli majandust õppima.

Vabal ajal on meeldinud rockmuusikat kuulata, lugeda, teatris olen käinud nii palju, kui seda Haapsalus sai. Kooliga oleme vaadanud ka Tallinna teatrietendusi. Suuremaid teatrielamusi on olnud «Aeg tulla, aeg minna» «Vanemuises». See oli Tammsaa-

re «Tõe ja õiguse» põhjal. Tammsaare meeldib mulle. Klassikalist muusikat kuulan vahel ka, aga selleks peab olema eriline tuju. Vivaldi «Aastaaegade» plaati näiteks panen ikka ja jälle peale.

Mis tunne mul siit minnes on? Ei ole erilist kahjutunnet, et minema peab, ega ka õnnetunnet, et minema pääseb. Ehk tulevad veel? Aga kaugema tuleviku suhtes ma küll optimist olla ei julge. Eks näe. Aeg muutub iga päevaga ja meie koos ajaga. Praegu on kõige tähtsam ülikooli sisse saada.»

Ene PAJULA

TÄNAVUSED «HÖBEDASED» LÕPETAJAD

Tarmo Jõgis, Ave Kaljuvere, Merle Magnus, Margit Neriman, Eeva Reede, Katrin Rein ja Kaja Siimisker Haapsalu 1. keskkoolist; Jelena Grunda, Natalja Kalinina, Tatjana Kašina, Olga Konovalova, Natalja Krjatško, Viktoria Pjatko-va, Natalja Polištšuk ja Natalja Zolotova Haapsalu 2. keskkoolist; Ülle Põllu sanatoorsest internaatkoolist; Anneli Ivanova ja Tiina Lind Kullamaa keskkoolist; Piret Järv ja Klaarika Hanson Li-hula keskkoolist; Anneli Ambros ja Aivo Vaalma Taebla keskkoolist.

Üldse oli keskkoolilõpetajaid 175.